

OUDE ZIJDS 100

Aan tafel

Kajuit Nieuws

Pasen 2023

De spreekbuis van Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 63 - nummer 4

Colofon

Kajuit Nieuws - jaargang 63, nummer 4, Pasen 2023

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het Evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijk werk en medische zorg voor onverzekerden.

De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Sinds haar ontstaan is de gemeenschap een plek waar christenen met verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons bindt.

De gemeenschap Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op het KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt het KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,- per jaar.

Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem dan een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Steun ons

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen (zie achterzijde) of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze in Friesland.

Productie

Dit nummer van het KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Print2Pack te Duiven.

Redactie en logistiek: Rik Florentinus sg,
Lyke Florentinus-Boiten sg, Merel Knipping, Elyane Florentinus, Protestantse Kerk Opeinde-Nijega-De Tike,
Anne Schuring, Edwin Werkman, Ningyu Cao,
Mathies Florentinus.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Het energiearmoededilemma	5
Vastenactie 2023	6
Aan tafel met Ruchama en Willem	8
Kroniek	10
Onze schepping	10
Steun ons	10
Column Maatschappelijk werk	12

Vriendenbrief

Aan tafel

Amsterdam, maart 2023

Beste vrienden van de Communautaire gemeenschap Oudezijds 100,

Christus is verrezen! Hij is waarlijk opgestaan! Zo klinkt elk jaar weer de vreugdevolle begroeting op paasmorgen. Pasen: het feest van genade, hoop en leven.

Maar op hetzelfde moment horen wij ook de kreten van een wereld die wordt geteisterd door oorlogen, natuurrampen, angst en onzekerheid. Niet de klinkende vreugdevolle uitwisseling maar een gevoel van ontredde- ring. Niet echt het gevoel dat bij het Paasfeest hoort! Maar wat is Pasen als het losgekoppeld wordt van de realiteit van het leven?

Hangt Christus nog aan het Kruis—weerspiegeling van mijn eigen pijn en lijden? Zit ik vast in Goede Vrijdag, overspoeld door problemen en met weinig vertrouwen of hoop? Heeft verlies, verwarring, teleurstelling en de pijn van verdriet een steen tegen mijn hart gerold en mij begraven in mijn angsten? Of baan ik me een weg, één zware stap tegelijk, langzaam op weg naar het graf van Jezus, om daar in de onverwachte leegte, de boodschap te horen: “Wees niet bang! (...) hij is immers opgestaan” (Matteüs 28,5-6)

Christus stond voor ons op, om een nieuw verhaal te beginnen op de plaats waar een steen voor was geplaatst. Hij, die de steen die het graf verzegelde, heeft weggerold, kan ook de stenen in ons hart verwijderen. Laten we dus niet toegeven aan de steen van ontredde- ring.

Het feest van Pasen garandeert niet een permanent gelukkige samenleving, vrij van spanning, pijn of teleurstelling. Het Paasfeest is er juist om te bevestigen dat wat er ook gebeurt in een onvo-

orspelbare wereld, er een diepere realiteit is waar liefde en verzoening onophoudelijk aan het werk zijn. Zodat we hoopvol en moedig kunnen leven met de uitdagingen die constant op ons afkomen.

Christus liet de littekens van spijkers en speer zien, de littekens die Gods werk onthullen van de opstanding uit de dood. Gods nieuwe schepping begint in onze gewonde wereld. Zijn opstanding is geen onstoffelijke spirituele realiteit voor het leven na het graf. Nee, het draagt de sporen van zijn gewonde leven hier en nu, maar met een nieuwe betekenis: Gods verbinding met de mens in al zijn pijn. De opstanding van Christus staat centraal in ons geloof en geeft een diepe waarde aan wie wij zijn in deze wereld.

Maar geloven wij dit ook als we naar de werkelijkheid van de wereld om ons heen kijken? Of gebruiken wij de paasgroet als masker voor een eigenlijk versteend gevoel van ontreddering?

Het ervaren van die verbinding van God door de opstanding van Christus vereist meer dan het jaarlijks uitroepen van een vreugdevolle

begroeting. Wij mogen onze pijn en angsten weerspiegeld zien in de wonden van Christus en daarmee ook in het wonder van zijn opstanding. Dan wordt Pasen een bevrijding, komt er weer hoop op leven, en worden wij weer wie wij bedoeld zijn: “(Ik ben) leven dat leven wil, te midden van leven dat leven wil” (Albert Schweitzer, 1923).

Pasen verandert ons, doet ons de tekenen van hoop zien en onderscheiden, zet ons weer op weg met eerbied en liefde voor het Leven-leven dat God weerspiegelt.

Het feest van Pasen toont aan dat cynisme, wanhoop en dood niet het laatste woord hebben. Noch voor mensen, noch voor Gods schepping.

Gezegend Pasen,

Rik Florentinus

*Rik Florentinus, sg.
Prior.*

Het energiearmoededilemma

door Edwin Werkman

Als u dit leest is de winter voorbij. Het warmere lenteweer luidt ook het einde in van de overuren die onze fleecedekens moesten maken. We zijn met de schrik vrijgekomen, de winter was milder dan verwacht. Nu kunnen we opgelucht ademen en hopen dat het in de zomer lukt om de gasreserves tegen een acceptabele prijs weer aan te vullen.

Besparen was het devies en dat hebben we ook gedaan bij Oudezijds 100. De duurzaamheidscommissie plakte tochtstrippen, liet rücksichtslos waterbesparende douchekoppen installeren en maande eenieder tot absolute terughoudendheid in het gebruik van de verwarming. Het strekte tot eer als in een kamer de vlokken in de olijfolie dreven. Het enige dat bloeide waren ijsbloemen aan de binnenkant van de enkelglazige ramen. De activiteitencommissie, waar ik het inmiddels heb geschopt tot aspirant-lid, vergaderde stevast met winterjassen aan. Goedgemutst.

Ik overdrijf en wij hebben het lang niet slecht getroffen, met een gedeelde energierekening en een immer warme Kajuit. Tegelijkertijd waren er

tallozen die het moeilijk hadden in Nederland. De grootste aanjager van de Nederlandse gasbesparing waren de gezinnen die uit financiële nood de verwarming niet aan durfden te zetten. Niet voor niets werd 'energiearmoede' verkozen tot woord van het jaar. Het is opmerkelijk hoe snel ook de connotatie van het woord duurzaamheid veranderd is. Niet langer wordt het geassocieerd met vergroening van steden om de zomerhitte enigszins te temperen, of minder vliegen om de CO₂-uitstoot te beperken. Het lijkt nu vooral in het teken te staan van een huis zo goed isoleren dat de gasrekening niet al te heftig uitpakt.

Gedwongen energiebesparing vereenzelvigen met duurzaamheid is echter problematisch, ze staan namelijk haaks op elkaar. Duurzaamheid is toekomstgericht, het gaat over de wereld of de omgeving zo inrichten dat ook volgende generaties daar gebruik van kunnen maken. Energiebesparing door armoede is juist niet toekomstgericht, maar bestaat uit kortetermijndenken: hoe overleef ik de volgende gasrekening? Het is een kwestie van overleven, waarin gebalanceerd moet worden tussen de verwarming uitlaten vanwege de gasprijs en de verwarming aanzetten om schimmel te voorkomen.

Dat we oplossingen voor energiearmoede associëren met duurzaamheid is niet vreemd, het kan namelijk hetzelfde gedrag opleveren. Het isoleren van een huis is op de korte termijn een goed idee, maar past ook erg goed bij het duurzaamheidss-treven. Het verschil zit echter in de versmalling van het perspectief: (energie)armoede leidt ertoe dat iemand wordt gedwongen om alleen nog financiële afwegingen te maken. Isoleren heeft dan alleen nog zin als de investering zich binnen een acceptabele termijn terugbetaalt.

Op Oudezijds 100 hebben we hier ook mee te maken. Op dit moment wordt er binnen de duurzaamheidscommissie – en vast ook daarbuiten – hardop nagedacht over de investering in een warmtepomp met bijbehorende zonnepanelen. Argumenten die uitgewisseld worden bestaan vooral uit rekensommen. Zo kwamen we ook pas echt in actie om te bezuinigen nadat de oorlog startte. Wat gaan we doen als de energieprijzen weer dalen? Stopt dan ook onze besparingsdrift? Energiebesparing die slechts gestuurd wordt door financiële prikkels lijkt niet duurzaam.

En toch.. het werkt wel. Door de hoge gasprijzen hebben we een enorme energiebesparing gerealiseerd. Niks bleek zo'n goede stimulans voor de afbouw van ons gasgebruik als de verdrievoudiging van de prijzen. Het is ook de

manier waarop de overheid duurzaam gedrag stimuleert, door financiële prikkels. Er wordt een beetje meebetaald aan de elektrische auto, de aanschaf van zonnepanelen wordt gesubsidieerd, etc.*

Blijkbaar werken wij mensen zo, als *homo economicus*. Alleen in beweging te krijgen als het geld oplevert. Om een al te heftige opwarming van de aarde te voorkomen zijn we wellicht wel gebaat bij een beetje energiearmoede.

Een provocerend einde, met als doel – dat had u natuurlijk wel door – om u te bewegen een antwoord te vinden op dit dilemma. Hoe kan energiebesparing gestimuleerd worden zonder financiële prikkels? Ik vraag dit namens de duurzaamheidscommissie van Oudezijds 100.

*Een veelgebruikt trucje om een gebrek aan meer bedachte voorbeelden te verbloemen.

Vastenactie 2023

door Anne Schuring

Als onderdeel van de vastenperiode organiseren we binnen de gemeenschap elk jaar een vastenactie. Tijdens de gemeenschapsavond in februari zijn we daarom weer op zoek gegaan naar een mogelijk doel, specifieke organisatie of project, waar wij een steentje aan bij willen dragen. Maar hoe bepalen we welk doel het wordt?

De opties

Het jaarthema luidt 'aan tafel'. Dan is het natuurlijk voor de hand liggend een doel te kiezen dat gerelateerd is aan dit thema: samen eten, tafelen, gesprekken voeren, samenzijn, uitreiken naar de ander, delen wat je zelf in overvloed hebt, verbinding maken, connectie zoeken met mensen die je bekend zijn, maar ook met mensen die je nog niet kent... Omdat je gezamenlijk aan tafel zit, je bent er toch.

Diverse initiatieven zijn genoemd, allemaal gerelateerd aan eten. Organisaties die gratis eten bieden aan mensen die een tekort hebben. Een organisatie die kookt voor daklozen. Een plaats die ruimte biedt voor mensen om een maaltijd te komen nuttigen. Een initiatief dat pannenkoeken bakt op een bakfiets en deze uitdeelt in de stad. Stuk voor stuk doelen in Amsterdam, plekken in de buurt.

De keuze

Er wordt gestemd. Al snel wordt duidelijk dat een van de initiatieven het enthousiasme van veel gemeenschapsleden wint. "Ik zie mezelf al fietsen, op een bakfiets, pannenkoeken bakkend" klinkt er door de Kajuit. De 'pannenkoekenbakfiets', waarvan de officiële naam eigenlijk 'Tiny Buurthuis' is, heeft gewonnen.

Het Tiny Buurthuis is een lokale organisatie, die de Amsterdamse straten trotseert met een heuse

omgebouwde bakfiets, waar pannenkoeken in gebakken worden en uitgedeeld om verbinding aan te gaan met mensen in de stad. Het lijkt een project te zijn dat goed bij de gemeenschap past. We zijn sowieso al een tijd op zoek naar manieren om nog meer verbinding te hebben met de buurt. Het steunen van Tiny Buurthuis lijkt hierin goed te passen. Een van de gemeenschapsleden roept dat ze het ook wel leuk lijkt om een middagje mee te willen fietsen op de bakfiets.

De actie

Niet geheel toevallig bestaat er bij Oudezijds 100 een pannenkoeken traditie: Elk jaar op 11 november eten we met de hele gemeenschap pannenkoeken. Dit is een van de meest drukbezochte maaltijden van het jaar, de Kajuit loopt elk jaar op die dag helemaal vol. We zijn dol op pannenkoeken! Omdat ze zo lekker zijn, maar vooral ook omdat het mensen aantrekt. Nóg een reden waarom we het leuk vinden om geld op te halen voor het Tiny Buurthuis.

"En hoe dan? Hoe halen we dan geld op?" werd gevraagd tijdens de gemeenschapsavond. Maar dat is natuurlijk geen moeilijke vraag. Een goed recept moet je niet veranderen: Een sponsorloop voor de kinderen van de gemeenschap (en iedereen die zich kind voelt) die afgesloten wordt met een spetterende pannenkoekenparty!

Aan tafel met Ruchama en Willem

Beiden geboren op Oudezijds 100 en nu als jongvolwassenen zelfstandig terug komen wonen.

Door Mathies Florentinus

Ruchama kwam begin november 2022 terug op OZ100 wonen. Dat was twee weken eerder dan Willem. “Elke keer als ik iemand op 100 ontmoette en mijn verhaal deed hoe ik hier terecht ben gekomen, kreeg ik de opmerking: ‘Oh! Net als Ruchama.’ Ik dacht toen: Wie is Ruchama...?”, vertelt Willem. Dit doet Ruchama lachen en de scherpe opmerking maken dat zij dit keer wel eerder op 100 teruggekomen is terwijl Willem destijds natuurlijk eerder geboren was.

Op donderdag 27 februari 1997 werd Willem van de Wetering geboren in Amsterdam op de Oudezijds Voorburgwal 91, één van de huizen van de gemeenschap. Daar heeft hij tot zijn tweede gewoond. “Ik heb geen bewuste herinneringen van die twee jaar, maar in de vijfentwintig jaar dat ik niet op 100 woonde, zijn wij wel vaak teruggeweest. Daar heb ik dan wel veel herinneringen van!”

Vijf jaar later, in 2002, werd Ruchama geboren. Toevallig ook op de Oudezijds Voorburgwal 91. Zij heeft van haar geboorte tot haar vierde en van haar zesde tot haar achtste op 100 gewoond. In de twee jaren daartussen woonde ze in Roemenië. Daarna is het gezin verhuisd naar Amersfoort waar haar ouders nog steeds wonen. “Mijn ouders wilden dicht bij familie wonen.” Van de drukte op de Wallen en het wonen in een gemeenschap verhuisde ze naar een rijtjeshuis in een buurt waar juist niet zoveel contact is met de burens. “Mijn moeder moest heel erg wennen. Ze miste 100 heel erg.” Ruchama zelf vond het ook een grote verandering en moest ook wennen aan de rust in Amersfoort in vergelijking met Amsterdam. Later verhuisde het gezin naar een nieuwe vorm van community: een woongemeenschap gericht op duurzaamheid. Delen in geloof en samen leven staan hier minder centraal. “Wij hadden daar niet echt een gezamenlijke ruimte

maar wel een gezamenlijke tuin en deden zo nu en dan wel eens borrels gezamenlijk, vooral rond de feestdagen.”

Willem verhuisde met zijn familie ook naar een andere leefgemeenschap: een zorgboerderij in 't Harde. “Het is totaal verschillend van OZ100 maar in de kern hetzelfde: ook een christelijke leefgemeenschap gericht op het helpen van mensen en op samenleven.” Een groot verschil tussen de zorgboerderij en Oudezijds 100 is de in elkaar doorlopende gebouwen en ruimtes van het Vaderhuis: je gaat het ene gebouw in, het andere uit... En alle huizen staan dicht op elkaar terwijl ze bij de zorgboerderij in 't Harde los van elkaar staan: “Daar is veel meer ruimte. Wij hadden echt ons eigen huis tussen de weilanden.”

Welke herinneringen hadden jullie als kind aan OZ100?

Ruchama moet gelijk denken aan de weekend-en in Friesland: “Naar mijn idee was dat een ander land. Dan gingen wij in het donker er-naartoe en moesten héél lang in de bus zitten. Ik sliep in een tentje met een vriendin die ook op 100 woonde, Suzanna.” Deze herinnering wekte bij Willem ook een op: ook hij was naar Friesland geweest en had daar een boomhut gebouwd naast de pipowagen.

Er is ook een gemeenschappelijke herinnering: de glijbaan in het trappenhuis van 104 naast de kapel. Willem: “Naar mijn idee was het een volwaardige glijbaan maar in het echt is hij heel kort met een schuine kant van hoogstens 60 centimeter.” Ook dat gevoel delen ze, dat alles als kind zo groot leek en het nu allemaal zoveel kleiner blijkt in werkelijkheid. Zo geeft Willem nog het voorbeeld van de kindertafel in het hoekje onder de stoep van de Rafter dat naar zijn idee een heel grote picknicktafel was. Ook geuren brachten Willem terug naar OZ100. “Op een dag had mijn moeder ijzerhard thee gekocht en de geur was zo nostalgisch, het bleek dus dat deze thee veel op 100 werd gedronken toen wij daar woonde, onder andere voor de gezondheid van broeder Piet.”

Hoe kwamen jullie ouders terecht op 100?

Ruchama: “Mijn ouders zijn via een kerkgenoot bij 100 gekomen maar verder weet ik het eigenlijk niet echt.” Willems ouders gingen trouwen en OZ100 was hun eerste huis. Ze kwamen op Oudezijds 100 wonen op dezelfde leeftijd als Willem nu is. Wat de keuze was voor zijn ouders om op 100 te wonen, weet hij ook niet echt. “Het is iets met een verhaal over zuster Seraphim die in de kapel blokfloit speelde ofzo, maar wat het hele verhaal is, weet ik niet.”

Wat heeft jullie de keuze doen maken weer terug op 100 te komen wonen?

Ruchama: “Voor mijn studie, social work, loop ik vier dagen in de week stage in Amsterdam en ik wilde graag op kamers.” Haar ouders wisten dat er op Oudezijds 100 ook studenten woonden. “In elk geval mensen van mijn leeftijd.” Ze besloot om een keer mee te eten en drie nachtjes te slapen. “Ik vond het heel raar dat ik heel veel mensen niet kende. Oudezijds 100

was gevoelsmatig nog steeds mijn huis. Dus dat er mensen wonen die ik niet kende, voelde raar.” Het is niet dat ze echt had verwacht dat het allemaal dezelfde mensen zouden zijn als in 2010, maar toch was het een gek gevoel. “Heel veel dingen lijken op vroeger alsof er niks is veranderd en tegelijkertijd zijn er ook veel nieuwe dingen. Zoals nieuwe (of eerder minder) leefregels: de omgang met elkaar is heel veel vrijer, althans als ik mijn ouders moet geloven.”

Nadat Willem zijn studie Toegepaste Sociale Psychologie in Groningen had afgerond ging hij weer terug bij zijn ouders wonen. De logische stap zou zijn geweest om net als al zijn vrienden naar Utrecht te verhuizen. Maar het lukte hem niet daar een kamer te vinden. Het idee om op Oudezijds 100 te gaan wonen is toen eigenlijk ontstaan uit een spontane halve grap. “Bij mijn ouders lag er een nieuwsbrief van 100 op tafel en toen zei mijn vader half geinend en half serieus of het niet iets voor mij zou zijn om op 100 te wonen.” Die opmerking had hem aan het nadenken gebracht en nog dezelfde avond had hij via zijn moeder Lyke Florentinus benaderd. Zijn ouders zijn door de jaren heen nog altijd bevriend gebleven met Lyke en Rik. De reactie van Lyke was erg leuk. “Ze zei dat ik gewoon een keer langs moest komen en vanaf toen ging het eigenlijk vrij snel.”

Willem heeft net als Ruchama eerst een keer meegegeten om kennis te maken. “Het was heel grappig want je zit dan aan tafel met een groep onbekende mensen met uitzondering van twee gezichten, Elyane en Dorotheé, die ik wel kende, of herkende in ieder geval. Ik weet niet of ik Elyane echt wel eerder ooit gesproken had maar toch voelde dat vertrouwd. Misschien omdat haar zus Emma regelmatig bij ons thuis over de vloer kwam.”

Wat vinden jullie ouders ervan dat jullie wonen op 100?

Ruchama: “Mijn ouders vinden het heel leuk dat ik hier woon. Het voelt voor hen ook als iets vertrouwds. Zo vonden ze het heel leuk toen ze mij gingen bezoeken om te zien dat Simon er ook nog steeds is.” Willems ouders waren al vanaf dag één super enthousiast. “Ik had zelf een beetje van: dimmen, straks valt het allemaal tegen.” Bij zijn verhuizing werd hij gebombardeerd met vragen van zijn ouders om te checken of dingen nog hetzelfde zijn als vroeger: Is die ene winkel er nog op dat hoekje? Is die ene slager er nog?... “Voor mijn ouders heeft de tijd soort van stil gestaan, alsof er hier in de afgelopen vijftientig jaar, dat wil zeggen sinds hun vertrek, niks meer is veranderd.”

Hoe ervaar jij het zelf om op Oudezijds 100 te wonen?

“Ik vind het heel leuk om op Oudezijds 100 te wonen. Ik zou niet op kamers zijn gegaan als ik niet de gemeenschap erbij zou krijgen. Je kan hier namelijk op een heel fijn laagdrempelige manier in contact komen met mensen. Wat op andere plekken zoals een studentenhuus gewoon moeilijker is.” Het voelt voor Ruchama echt als haar thuis, een tweede gezinsleven. “Je hoeft niet per se een betere versie van jezelf te laten zien. Je kan echt helemaal jezelf zijn.”

Ruchama woont in het Vaderhuis. Dat vindt ze extra fijn omdat ze aan de ene kant makkelijk en snel mensen kan opzoeken als ze er behoefte aan heeft maar ook snel weer naar haar eigen plekje terug kan gaan. Ook Willem was niet in Amsterdam gaan wonen als Oudezijds 100 er niet was geweest. Zijn neef had destijds al gevraagd of hij niet bij hem wilde intrekken in Amsterdam. “Maar ik dacht: Ik ken niemand in Amsterdam. Dus ik zag er het voordeel ook niet van in.” Doordat Willem de gemeenschap erbij heeft gekregen en vooral door de Kajuit kent hij nu veel mensen. Daarom heeft hij nu wel een goede reden om in Amsterdam te wonen. Willem woonde eerst in het Vaderhuis maar nu op 95. “Het is een groot verschil. Ik ben blij dat ik eerst in het Vaderhuis heb gewoond. Daardoor leerde ik gelijk veel nieuwe mensen kennen. Maar ik hecht ook erg aan mijn eigen plekje.” Tegelijkertijd ervaart hij ook dat doordat hij nu zijn schoenen en jas aan moet trekken om naar 100 te gaan, de drempel soms wat hoger is. “Het heeft zo zijn voor- en nadelen.”

Hoe is het gemeenschapsleven op de Wallen?

Willem had van te voren verwacht dat het gemeenschapsleven heel erg wennen zou zijn en intensiever. Maar volgens hem lijkt het eigenlijk gewoon op zijn studentenvereniging in Groningen maar dan met een veel breder leeftijdsbereik en er studeren een stuk minder mensen. “Ik woonde daar ook met veel verschillende mensen in hetzelfde huis, ook allemaal met gemeenschappelijke waarden en geloof, maar de grootste herkenning ervaart hij in de gezelligheid. Die kun je altijd opzoeken: in de verschillende commissies of in de Kajuit, terwijl je eigenlijk iets heel anders zou moeten doen! Dat is bijna een-op-een te vergelijken met ervaringen uit mijn studententijd.”

Het wonen op de Wallen is voor Willem toch ook nog steeds wennen. “De drukte is zo’n groot contrast met de weilanden waar ik vandaan kom.” Ruchama heeft niet echt last van de drukte. Zij vindt het wel gezellig en is het wel gewend: “Het voelt gewoon nog steeds als thuis. Ik ben er immers toch soort van opgegroeid.”

Welke vrijwilligersstaken hebben jullie?

“Ik zit sinds kort bij de werkgroep van geestelijke vorming en kook zo af en toe maar heb nog geen vaste taken.” Het is voor Willem niet heel moeilijk om voor een grote groep te koken. Hij deed dat ook bij zijn studentenvereniging. “Het is misschien kwalitatief wel wat minder dan wat een Claudia of iemand anders maakt. Tot nu toe heb ik elke keer stampot gemaakt.” Ruchama kookt ook zo nu en dan en vindt dit erg leuk maar wel een grote verantwoordelijkheid. Daarnaast maakt ze de gastenkamers schoon en helpt ze mee met de kinderactiviteiten. “Ik was dit jaar begeleider bij Sint Maarten. Dat was heel leuk. Het was ook precies hetzelfde als vroeger toen ik als kind meeliep. Het is nog steeds pannenkoeken eten, het verhaal van Sint Maarten en dan snoepjes halen bij de burens.”

Beiden hebben zij hun eerste (kinder)stapjes op 100 gezet en maken ze nu de eerste stappen in het ‘volwassenleven’. Hoe deze route er verder uit zal zien, weten ze nog niet maar voor nu blijven ze aanschuiven aan de tafel van Oudezijds 100.

**OUDE
ZIJDS
100**

Beste,

Een jaar geleden brak de oorlog uit in Oekraïne.
Mede dankzij jullie steun heeft OZ100 snel en effectief hulp kunnen bieden.

Hiervoor willen we jullie nogmaals heel hartelijk danken.
Fijn dat jullie aan deze hulp hebben bijgedragen!

De oorlog is nog niet voorbij, tegelijkertijd komen er al weer nieuwe zorgvragen op ons af: houd onze website en social media kanalen in de gaten om op de hoogte te blijven van onze “nieuwe” projecten.

Donaties zijn altijd welkom en hard nodig om ons werk en onze gastvrijheid mogelijk te blijven maken.

<https://www.oudezijds100.nl>

T.N.V. : St. VRIENDEN VAN OUDEZIJDS 100
O.V.V. : IBAN : NL58 ABNA 0411 7641 28

Kroniek Bezoek uit Friesland

Het laatste weekend van januari verbleven de kerkelijk werker, de jeugdwerkers en dertien jongeren van de Protestantse Kerk van Opeinde, Nijega en De Tike op Oudezijds 100.

Zaterdagochtend, half acht begon onze reis van het rustige Friesland naar het bruisende Amsterdam. Sommigen van onze jongeren waren zelfs nog nooit in Amsterdam geweest. Na een autorit van anderhalf uur, parkeerden we onze auto's bij P&R Noord en stapten we op de metro om daarna bij halte Rokin uit te stappen. Bepakt en bezakt liepen we daarna richting bestemming. Wat een gewaarwording: mensen van allerlei komaf, gepraat in diverse talen en het passeren van enorme wietgeuren. Omstreeks half elf kwamen we aan op de Oudezijds Achterburgwal, daalden we een trapje af en werden we enthousiast

ontvangen op nummer 100. De koffiegeur kwam ons tegemoet en al snel had iedereen een plekje gevonden om samen met een aantal bewoners koffie te drinken. Ook ging er een schaal langs met heerlijke koeken en tom-poucen—wat een verwennerij! Na deze hartelijke ontvangst, nam Lyke het woord en vertelde ze over het wel en wee van deze speciale plek op de Wallen. We waren gekomen om ook daadwerkelijk aan de slag te gaan en er was daarom een lijst van schoonmaak-, opruimen schilderklussen gemaakt. Iedereen mocht kiezen wat hij of zij wilde doen en al snel werd er met emmers sop, huishoudtrapjes en verf en kwast gesleept.

Overall in het pand werd hard gewerkt en lekker gekletst. Ramen werden gezeemd, muren in de kapel gesaust, boeken in de bibliothe-

een kwamen weer keurig op rij, etc. Om dit alles goed te kunnen doen, werd onze maag gevuld met een heerlijke lunch. In de keuken stonden schalen met lekkere broodjes, vers fruit en er was een heerlijke soep gemaakt. We startten de maaltijd met een gezamenlijk gebed waarbij we elkaars handen vasthielden als teken van verbinding. We namen ruim de tijd om samen met de bewoners te eten en vooral om fijne gesprekken te hebben. Na de lunch werd er nog druk gewerkt aan alle klussen om alles schoon en netjes te maken. Voldaan zaten we daarna aan de keukentafel een kopje koffie te drinken met de lekkerste koeken erbij. Daarna was er tijd om even een douche te nemen en hartje Amsterdam te bezoeken. Iedereen was 'voorbereid' op hetgeen we hier zouden zien, maar om dit met eigen ogen te aanschouwen was toch anders en had wel impact. Schaars geklede vrouwen voor het raam, rijen mensen die keken, overal seksgerelateerde shops en shows. Genoeg stof om er vanuit onze Christelijke achtergrond

met elkaar over te praten. Dit gebeurde, vooral ook tijdens de warme maaltijd bij een aanbod van heerlijke stamppotten. De koks kregen de welverdiende complimenten! Verzadigd gingen we na de afwas naar de kapel voor het avondgebed. We zongen liederen, lazen een gedeelte uit de Bijbel en een bewoner gaf een getuigenis. Dit terwijl de mensen bij de burens in de rij stonden bij Casa Rosso. Het kon niet anders dan dat ze het gitaarspel en ons gezang hoorden. Na het avondgebed was het tijd voor iets heel anders: het spel 'Sardientje'. Eén van onze jongeren moest zich verstoppen in het immens grote gebouw en de rest moest zoeken. Diegene die de verstopte vindt, sluit zich aan bij hem en is daarmee ook verstopt. Pieter had zich verstopt op een zoldertje waar je alleen met een ladder kon komen. Het was best lastig hem te vinden, zelfs na tips via de Whatsapp. Na dit leuke spel was het tijd voor fris en chips. Een deel van de groep zat aan de hoge keukentafel te praten en ander deel speelde het spel 'Weerwolfje'. Edwin, één van de bewoners, had hierin de hoofdrol en maakte er een feestje van.

Na deze intensieve, maar vooral inspirerende dag, zocht iedereen zijn slaapplek op.

De start van de volgende dag was voor de één wat gemakkelijker dan voor de ander: Op de jongenskamer lag iemand die snurkte en op de meidenkamer waren verschillende luchtbedden lek geraakt. Maar het lekkere, stevige ontbijt deed wonderen. Met een goed gevulde maag vertrokken we naar Hillsong. In een grote theaterzaal beleefden we een dienst met veel zang en beweging—alles in het Engels. Na de dienst stapten we weer op de bus richting OZ100, waar de lunch klaarstond. Tijdens het eten praatten we na over die Hillsong ervaring: hoe kun je kerk zijn en hoe kan een

dienst er ook uitzien? Genoeg stof om mee verder te kunnen bouwen. Na de lunch was iedereen vrij. Sommigen gingen de stad in, anderen bezochten het Nationaal Holocaust Namenmonument. Om een uur of vier verzamelden we ons weer bij OZ100, en maakten we ons klaar voor de afsluiting. Iedereen werd gevraagd in één woord de ervaring van dit bezoek samen te vatten. Het meest genoemde woord bleek 'gastvrijheid' te zijn: Iedereen voelde zich op OZ100 namelijk welkom en gezien. Er was oprechte belangstelling naar elkaar. Verder werden de gezamenlijke maaltijden ook gezien als een fijne manier om elkaar te leren kennen en te verbinden. Rond half vijf namen we afscheid van de lieve mensen die we op OZ100 hadden ontmoet en vertrokken we weer richting Friesland. Dit weekend heeft veel indruk op ons gemaakt! In een speciale kerkdienst op zondag 5 maart

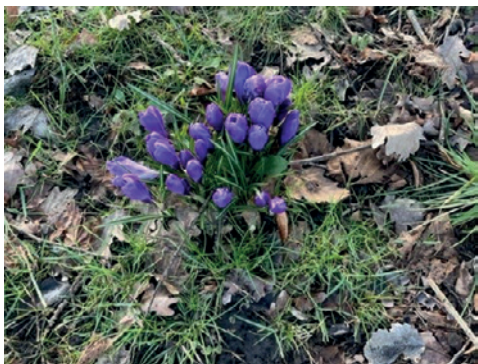
hebben we onze ervaring ook doorgegeven aan de rest van onze gemeente. Het thema van deze dienst was 'Be my guest!!'.

We hebben met elkaar afgesproken dit contact in stand te willen houden en jaarlijks een weekend door te brengen op OZ100.

Namens de jongeren en het jeugdteam van de Protestantse Kerk Opeinde-Nijega-De Tike.

Onze schepping?

Door Lyke Florentinus

Op een toch al grijze, grauwe dag overviel een van onze dochters mij met de vraag: “Gaet het nog wel goed komen met deze wereld? Covid, oorlogen, watersnood, aardbevingen, stikstof, individueel menselijk leed en verwarring... Gaet het nog goed komen, mama?”

Een vraag die natuurlijk bij ieder van ons wel eens opkomt en die niet alleen gesteld mag worden maar ook gesteld moet worden. Want echte vragen nodigen uit tot zoeken, zoeken naar antwoorden.

Voor ik het wist, kleeft de vraag aan mij, als een achtergrondgebrom in mijn hoofd, onbewust maar hongerig zoekend naar antwoorden.

Het was weekend en ik ging naar mijn vader. Nauwelijks mijn tas op de grond of er werd aan de deur geklopt. Een oude heer stond voor de deur-laet ik hem Abraham noemen... Alles aan deze oude heer was traag: het kloppen op de deur, de groet, het uittrekken van de schoenen, de jas, het schuifelen naar de stoel... Ik werd er onrustig van, bang dat hij zou struikelen of erger, en zocht daarom maar afleiding in het zetten en serveren van de koffie.

Tussen Abraham en mijn vader ontstond een gesprek naar aanleiding van het boek dat op tafel lag: ‘The Philosophy of Reenchantment’ van Michiel Meijer en Herbert de Vriese. Het gesprek liep al net zo traag en schokkerig als de binnenkomst. Een oninteressant gemurmel tussen twee oude heren zo leek het-tot ik Abraham ineens hoorde zeggen: “Het valt mij op: iedere dag lees je in de krant over vervuiling, CO₂ enzovoorts, maar nooit lees ik er het woord ‘schepping’.”

En daar was ineens en onverwacht het zo gezochte antwoord op de vraag: “Gaet het nog goed komen met de wereld?”

Natuurlijk: Ja! Want de wereld is **Gods schepping!** Daarom! En God heeft ons beloofd: “Zie, ik maak alle dingen nieuw!” (Openbaring 21,5)

En dan lees ik ook onverwacht in Romeinen over een eerder wonder van nieuw leven in een verloren gewaad bestaan: “Hoewel het eigenlijk niet kon, bleef Abraham hopen en geloven dat hij de vader van vele volken zou worden, zoals hem was beloofd (...) En zijn geloof verzwakte niet toen hij, ongeveer honderd jaar oud, besepte dat zijn krachten hem hadden verlaten en Sara niet langer vruchtbaar was (...) Hij was ervan overtuigd dat God bij machte was te doen wat hij had beloofd, (...) En dit is niet alleen voor hem geschreven, maar ook voor ons” (Romeinen 4,18-24)

En in Jesaja: “Kijk omhoog naar de hemel, kijk naar de aarde beneden: al vervliegt de hemel als rook, al valt de aarde uiteen als een oud gewaad en sterven haar bewoners als muggen, de redding die ik breng zal voor altijd blijven en mijn

recht zal geen einde hebben. (...) Wees niet bang (...) de redding die ik breng, duurt van geslacht op geslacht.” (Jesaja 51.6-8)

Ook dit jaar gaan we weer op naar Pasen. Net als tijdens het bezoek van Abraham aan mijn vader word ik ingehaald door onrust, ongeduld, gebrek aan aandacht en focus. In mijn hoofd maak ik de boodschappenlijsten alvast voor de Seideravond en het Paasontbijt... En toch is de lente alweer in zicht. Sneeuwkllokjes trekken zich niets aan van ongeduld noch wereldnieuws, noch menselijke angsten. De krokussen komen ook al uit de grond. De anderen planten en bloemen zullen volgen...

Op Witte Donderdag zullen we vast en zeker elkaars voet weer mogen wassen—nooit echt een prettig vooruitzicht, eerlijk is eerlijk... Maar inmiddels weten we ook dat juist dáár, bij die ene voetwassing op Witte Donderdag in de gemeenschap, een stukje van de ‘reenchantment’, de her-betovering van Pasen beleefd wordt. In het wassen van de voet van een ander en in het laten wassen van onze eigen voet, worden we samen klaar gemaakt om ons eigen zijn te hervatten. Daar beleven we weer even, opnieuw, herschapen te worden naar Gods beeld en gelijkenis: schepper naast God met verantwoordelijkheid en mogelijkheid zorg te dragen voor de wereld om ons heen.

Komt het dus nog goed met deze wereld? Een vraag die niet alleen gesteld mag worden maar ook gesteld moet worden, juist nu! Want het Antwoord was er al en word ons iedere dag opnieuw gegeven. “Hoor, kijk, ik maak alle dingen nieuw” en op dat antwoord volgt onherroepelijk de opdracht “word ook jij dan weer schepper van deze wereld!”

Oudezijds 100 duurzaamheids campagne

Ook wij maken ons natuurlijk zorgen om de schepping én om onze energie-rekeningen maar: daar kunnen wij samen iets aan doen!

Met behulp van het projectplan van de commissie duurzaamheid is het voor iedereen, groot of klein, mogelijk een bijdrage te leveren: door bewustwording en aanpassing van gedrag, verlaging van de thermostaat, vervanging van de douchekoppen...

En uw financiële bijdrage? alle kleine beetjes helpen: Helpt u ons ook?

Wilt u hieraan bijdragen of de activiteiten van Oudezijds100 op een andere manier steunen? Kijk dan op www.oudezijds100.nl/steunons of de facebookpagina van Gemeenschappelijke Gemeenschap Oudezijds100, waar we u op de hoogte houden van lopende en toekomstige projecten. Om het u gemakkelijk te maken, kunt u ook direct via onze website doneren.

Vrienden van Oudezijds 100
NL58 ABNA 0411 764128

Column Maatschappelijk werk

Wat een telefoon opnemen kan betekenen

Door Merel Knipping

Ik loop de kajuit binnen.
Er is niemand.
De telefoon rinkelt.
Ik hoor hem wel maar ik hoor hem ook niet.

Het is een gewoonte geworden die velen hier hebben. Het blijft toch een beetje spannend, de telefoon opnemen. Je weet niet wat het verhaal is van de ander en of je de beller wel kan helpen.
Dat voelt ongemakkelijk.

Even twijfel ik om de telefoon op te nemen. Eigenlijk moet ik meteen door naar een afspraak maar die afspraak kan nog wel even wachten. Ik heb tenslotte pas aan de hele gemeenschap

gevraagd altijd de telefoon op te nemen. Dan moet ik dat ook doen. Dus ik besluit op te nemen.

Ik krijg een jongeman aan de telefoon. “Ik ken het hier,” zegt hij. Ik vraag niet meteen door maar laat hem praten. Hij zegt dat hij belt omdat hij via via een stel heeft leren kennen. De vrouw is hoogzwanger. Ze komen uit een EU-land en wonen op dit moment in een huis in vervallen staat. De huisbaas zorgt voor problemen en zij voelen zich niet veilig. Ook heeft de vrouw geen verloskundige in Nederland en loopt het niet helemaal lekker met het werk van beiden. Ze kunnen ieder moment op straat gezet worden en de man maakt zich heel erg druk over de gezondheid van vrouw en kind.

De broer van de jongeman aan de telefoon heeft meer dan tien jaar geleden met zijn kind bij ons gewoond. Zo vertelt hij. Deze broer zei: “Als iemand jullie kan helpen is het Oudezijds 100. Zij hielpen mij ook toen ik nergens anders terecht kon.” Daarom besluit hij er een belletje aan te wagen.

Sinds januari dit jaar zijn wij gestart met de InStap. De InStap is net zoals de OpStap een project waarin maatschappelijk werkers de gastvrijheid van de gemeenschap professioneel ondersteunen. Mensen kunnen binnenlopen die ondersteuning op welk vlak dan ook nodig hebben. Ieder traject dat gestart wordt, wordt naar behoefte ondersteunt door counseling, juridisch spreekuur, trainingen en mogelijkheden voor dagbesteding binnen de gemeenschap.

Wij ervaren al jaren dat de Kajuit, onze woonkamer, een veilige plek is voor iedereen die door onze deur binnenkomt. Er is een familiale sfeer en het raakt snel vertrouwd. Een plek waar wij nog meer mensen hopen te ontvangen en kunnen ondersteunen in de volgende stap in hun leven.

Het mooie aan de start van dit project is dat we ook de mensen aan de telefoon kunnen helpen. Voorheen werden we ook regelmatig gebeld door mensen met hulpvragen maar konden wij vooral helpen wanneer sprake was van een hulpvraag binnen het begeleid wonen van de OpStap. Nu kunnen we mensen ook voor de InStap bij ons uitnodigen en de nodige ondersteuning bieden. Zo nodigde ik ook het stel, voor wie de beller belde, uit voor het inloopspreekuur op de donderdag.

Die donderdag stonden ze op de stoep: drie mannen en een vrouw. Ze kwamen vanuit Groningen en Zaandam. Zo hard was er hulp nodig. Het zijn alle vier EU-burgers en ze werken hier in Nederland. Het stel dat ondersteuning nodig heeft, gaat in gesprek met mijn collega. Ik blijf in de Kajuit met de andere twee en we raken in gesprek. De jongeman vertelt vol lof over hoe Oudezijds 100 het leven van zijn broer en neefje destijds veranderd heeft. Eén van de meest bijzondere dingen aan wonen en werken hier zijn toch echt wel de verhalen van mensen die hier eerder gewoond hebben en vertellen hoe ze dat ervaren hebben. Hoe het wonen hier en het leven binnen de gemeenschap een opstapje is naar verandering in een (problematisch) leven.

De ontmoeting met deze mensen doet mij weer beseffen hoe bijzonder het hier is. Maar ook hoe hard deze manier van gastvrijheid nog

steeds nodig is. Want zelfs na meer dan tien jaar stuurt een oud-bewoner mensen in nood nog naar ons door!

De twee mannen in de Kajuit vertellen over hun leven. De ene man is al heel lang in Nederland en heeft voor veel bedrijven gewerkt. Hij werkt nu als bezorger en rijdt de hele dag het land door. Hij onderhoudt zijn ouders in zijn geboorteland. In zijn dorp wonen geen jongeren meer. Iedereen is naar andere landen in Europa gegaan. Want het leven is daar duur: boodschappen zijn net zo duur als in Nederland maar het minimum loon ligt rond de 500 euro per maand. Daar kan niemand meer van rondkomen. Hij woont hier in een flat met 16 anderen. Ze delen één douche en wc en twee slaapkamers. Het is heftig maar de goedkoopste optie – alsnog 600 euro in de maand.

Hij vertelt dat hij kanker heeft. Hij wordt hier wel geholpen maar niet goed genoeg. Hij heeft geen zorgverzekering, geen inschrijfadres, geen officiële bankrekening maar wel een baan bij een bekend Nederlands bedrijf. “Ik kan gewoon niet ziek zijn,” zegt hij. “Ik moet werken zolang ik kan om mijn familie te onderhouden.”

Het gesprek met het stel is door mijn collega afgerond. Voor nu. Er is een verloskundige gevonden die kan helpen, ook zonder zorgverzekering. We zien ze volgende week weer.

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A

